

СЕДЕМ СИМЕОНА СЕДЕМ РАБОТНИКА

Превод от руски: Стоянка Мозгова, 1984

chitanka.info

Имало едно време седем братя, седем Симеона — седем работника.

Излезли те веднъж на нивата дълбока оран да орат, зърно да сеят. По това време минал покрай тях царят с воеводите си, погледнал нивата, видял седемте работника и се учудил:

— Какво е това? — рекъл. — На една нива — седем орача на един ръст и всички си приличат. Разберете що за работници са това.

Припнали царските слуги и довели при царя седемте Симеона — седемте работника.

Царят им рекъл:

— Я ми отговорете: кои сте вие и с какво се занимавате?

Юнаците му отговорили:

— Ние сме седем братя, седем Симеона — седем работника. Орем бащината и дядовата си земя и всеки от нас си има свой занаят.

— Я ми кажете — попитал ги царят — кой какъв занаят знае?

Най-големият казал:

— Аз мога да построя железен стълб от земята до небето.

Вторият казал:

— Аз мога да се изкача по този стълб, да се огледам на всички страни и да видя къде какво става.

— Аз съм — казал третият — Симеон-мореплавателят. Раз-два и ще направя кораб, по морето ще го подкарам и под водата ще го закарам.

— Аз съм — казал четвъртият — Симеон-стрелецът. С лъка си летяща муха улучвам.

— Аз съм Симеон-звездоброецът. Звездите броя и нито една не изтърквам.

— Аз съм Симеон-зеделецът. За един ден и ще изора, и ще засея, и реколтата ще прибера.

— А ти какъв си?

Попитал царят най-малкия Симеон.

— А аз, царю честити, танцувам, пея, с дудуче свиря.

Като чул това, царският воевода се обърнал към царя:

— О, царю честити! Работниците са ни нужни. Заповядай да изгонят оттук този тропчо-свирчо. На нас такива не ни трябват. Само напразно хляб ядат и квас пият.

— Прав си — рекъл царят.

А най-малкият Симеон се поклони на царя и казал:

— Разреши ми, царю честити, да ти покажа моя занаят, нека ти изсвирия една песничка.

— Добре — рекъл царят, — изсвири нещо на прощаване и след това да те няма в моето царство.

Взел малкият Симеон едно рогче от брезова кора и засвирил с него руски танц. Че като заподскачал онзи ми ти народ, като заситнил с краката! И царят играе, и болярите играят, и стражата играе. Заиграли и конете в конюшните. В оборите кравите заподскачали. Петлите и кокошките заприклякали. А най-силно от всички скачал воеводата. От него пот се лее, брадата му се тресе, вече и сълзи му потекли по бузите. Царят се развикал:

— Престани да свириш, нямам сили повече да играя. Най-малкият Симеон рекъл:

— Починете си, добри хора, а ти, воеводо, заради злия си език, заради лошото си око поскачай още малко.

Народът се успокоил веднага, само воеводата още играел. Толкова играл, че капнал. Легнал на земята като риба на сухо. Хвърлил малкият Симеон рогчето от брезова кора.

— Ето го — рекъл, — моят занаят.

Царят се разсмял, а воеводата затаил злобата си. Царят рекъл:

— Я, най-големи Симеоне, да ни покажеш майсторството си! Грабнал най-големият Симеон един чук, тежък петнадесет пуда^[1], и изковал железен стълб от земята до синьото небе. Вторият Симеон се покатерил на този стълб и се заоглеждал на всички страни. Царят му викнал:

— Говори какво виждаш!

Вторият Симеон му отговорил:

— Виждам, че в морето плават кораби; виждам, че на нивите зърното зрее.

— А какво още?

— Виждам в морето-океан, на острова Буян, че в един златен дворец седи край прозореца Елена Прекрасна и тъче копринен килим.

— А тя каква е?

— Такава красавица, че ни с думи ще я разкажеш, нито с перо ще я опишеш. Под плитката ѝ месечина грее, на всеки косъм по един бисер сияе.

Царят веднага поискал да получи Елена Прекрасна за жена, решил да изпрати сватове да я вземат. А злият воевода подучил царя:

— Изпрати, царю честити, за Елена Прекрасна седемте Симеона. Те са големи майстори. А ако не доведат прекрасната царкиня, заповядай да им отсекаат главите.

— Че защо да не ги пратя! — рекъл царят.

И заповядал той на седемте Симеона да му доведат Елена Прекрасна.

— Ако не ми я доведете — рекъл, — с моя меч ще ви отсека главите!

Какво да се прави? Взел Симеон-мореплавателят една остра секира, раз-два и направил кораб, сложил му платна и въжета и го пуснал на вода. Натоварил кораба с различни товари, скъпоценни подаръци, а царят заповядал на злия воевода да тръгне с братята, за да ги наблюдава. Побледнял воеводата, но нямало какво да се прави. Ако не копаеш другиму яма, няма да попаднеш сам в нея.

Качили се братята на кораба, платната заплуючили, вдигнали се вълни и те се отправили по морето-океан към острова Буян.

Колко плавали така никой не знае, но стигнали до чуждото царство. Отишли при Елена Прекрасна, занесли ѝ скъпоценни подаръци, започнали да я сватосват за царя.

Приела Елена Прекрасна подаръците, започнала да ги разглежда. А злият воевода ѝ зашепнал на ухото:

— Не се съгласявай, Елено Прекрасна, царят е стар и немощен. В неговото царство вълци вият и мечки бродят.

Разгневила се Елена Прекрасна ѝ изгонила сватове. Какво да правят?

— Братя — рекъл най-малкият Симеон, — вие отивайте на кораба, вдигнете платната и се стягайте за далечен път, запасете се с хляб, а моята работа ще е да докарам царкинята.

Симеон-зеделецът за един час изорал морския пясък, засял ръж, събрал реколтата и изпекъл хляб за целия път. Приготвили кораба и зачакали най-малкия Симеон.

А най-малкият Симеон тръгнал към двореца. Елена Прекрасна си седяла край прозореца и си тъчала копринения килим. Седнал най-малкият Симеон на една пейчица под прозорчето и започнал такъв разговор:

— Хубаво е при вас в морето-океан, на острова Буян, но майчица Русия е сто пъти по-хубава! У нас ливадите се зеленееят, а реките се синееят! Нашите поля са безкрайни, край тихите заливчета бели брези растат, из ливадите лазурносини цветя цъфтят. У нас зората със зора се среща, месечината по небето звездите пасе. У нас росата е медена, а ручейките ни са сребърни. Като излезе сутрин овчарят на зелената ливада, па като засвири с рогчето си от брезова кора, и да не ти се играе, играеш...

Че като засвирил най-малкият Симеон с брезовото си рогче! Излязла Елена Прекрасна на златния праг. Симеон свири, по градината върви, а Елена Прекрасна след него. Симеон през градината — и тя през градината. Симеон през ливадата — и тя през ливадата. Симеон по пясъка — и тя по пясъка. Симеон на кораба — и тя на кораба.

Братята бързо прибрали стълбичката, обърнали кораба и заплавали в синьото море.

Престанал Симеон да свири с рогчето. Усетила се Елена Прекрасна, огледала се, наоколо се разстила море-океан, далече е островът Буян. Ударила се Елена Прекрасна в чамовия под, полетяла в небето като светлосиня звезда, загубила се сред другите звезди. Дотърчал веднага Симеон-звездоброецът, преброил ясните звезди в небето, намерил новата звезда. Дотичал Симеон-стрелецът и запратил в звездата златна стрела. Търкулнала се звездата на чамовия под и отново се превърнала на Елена Прекрасна.

Най-малкият Симеон й рекъл:

— Недей да бягаш от нас, царкиньо, от нас никъде не можеш да се скриеш. Ако ти е толкова тежко да плуваш с нас, по-добре да те закараме обратно в къщи — пък нека царят да ни отсече главите.

Пожалила Елена Прекрасна най-малкия Симеон.

— Няма да дам, Симеоне-певецо, заради мене главата ти да отсекаят. По-добре да отида при стария цар.

Ден плували, втори настъпил. Най-малкият Симеон не се отделя от царкинята, а Елена Прекрасна не откъсва очите си от него.

А злият воевода всичко забелязва и за нещо лошо се готви. Ето вече и родният дом се приближава, и бреговете се виждат. Извикал воеводата братята на палубата, налял им по чаша сладко вино.

— Да пием, братя, за родната страна!

Пийнали братята от сладкото вино, изпоналягали по палубата кой където могъл и заспали непробудно. Сега вече не могли да ги събудят нито гръм, нито буря, нито майчина сълза: в това вино имало примесено омайно биле.

Само Елена Прекрасна и най-малкият Симеон не пили от това вино.

Стигнали те до родната страна. По-големите братя спели непробуден сън. Най-малкият Симеон започнал да стяга Елена Прекрасна за царя. И двамата плачат и ридаят, не искат да се разделят. Но какво да се прави? Ако не си дал дума — крепи се, а ако дума си дал — дръж се!

А злият воевода пръв дотърчал при царя и паднал в краката му:

— Царю честити, най-малкият Симеон ти мисли злото — иска да те убие, а царкинята да вземе за себе си. Заповядай да му отсекаш главата.

Едва дошли при царя Симеон и царкинята, царят изпратил царкинята с почести в палата, а Симеон заповядал да хвърлят в затвора. Викнал най-малкият Симеон:

— Братя мои, братя, шест Симеона, спасете най-малкия си брат!

Но братята спели непробудно.

Хвърлили малкия Симеон в затвора, приковали го с железни вериги.

Рано сутринта повели най-малкия Симеон на люта смърт. Царкинята плаче, бисерни сълзи рони. Злият воевода потривал доволно ръце.

Най-малкият Симеон рекъл:

— Царю немилостиви, изпълни по стар обичай моята предсмъртна молба: разреши ми за последен път да посвирия с рогчето си.

Злият воевода ревнол с цяло гърло:

— Не давай, царю честити, не давай!

А царят рекъл:

— Не мога да наруша обичаите на дедите ми. Свири, Симеоне, свири, но по-бързо, че палачите ми много чакат вече, ще им се затъпят острите мечове.

Засвирил малкият брат с рогчето си от брезова кора.

През планини, през долове се чувала свирката, долетели звуците ѝ до кораба. Чули я големите братя. Събудили се, раздвижили се и рекли:

— Май че беда е сполетяла нашето братче!

Хукнали те към царския двор. Едва палачите посегнали към острите си мечове, за да отсекаат главата на Симеон, изневиделица изскочили големите му братя: Симеон-дърводелецът, Симеон-звездоброецът, Симеон-зеделецът, Симеон-мореплавателят, Симеон-стрелецът, Симеон-ковачът.

Изправили се те със заплашителна сила пред стария цар:

— Пусни на свобода най-малкия ни брат и му дай Елена Прекрасна.

Царят се изплашил и рекъл:

— Вземете си малкия брат, пък и царкинята заберете, тя и така не ми харесва. Вземете я по-бързо.

Започнала голяма веселба. Хапнали, пийнали, песни запели. Най-малкият Симеон взел брезовото си рогче и засвирил.

И царят заиграл, и царкинята заиграла, и болярите заиграли, и болярките. В конюшните конете затанцували, в оборите кравите заподскачали. Петлите и кокошките заприклякали.

А най-много воеводата подскачал. Толкова скачал, че паднал и се отправил на оня свят.

Отпразнували сватбата и се хванали за работа. Симеон-дърводелецът къщи вдига; Симеон-зеделецът жито сее; Симеон-мореплавателят по моретата плава; Симеон-звездоброецът звездите брои; Симеон-стрелецът Русия пази... За всички ще се намери работа в майка-Русия.

А най-малкият Симеон песни пее, на рог свири, душата весели, за да спори работата.

---

[1] Пуд — руска мярка за тегло, равна на 16,3 кг. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.